

VENIU I HO VEUREU

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

En aquest món tan complex que vivim, es dona un valor al món de l'experiència i al món de la imatge. Doncs estem de sort, perquè és l'estil de Jesús: «Veniu i ho veureu».

Quan els nostres pensaments s'emboquen dins el nostre cap, donant voltes i voltes a allò que no podem entendre ni solucionar ni potser compartir, la resposta de Jesús és «Veniu i ho veureu». Un verb actiu, anar, i un verb passiu, veure.

Nosaltres voldríem veure-ho tot molt clar, però des de la nostra posició, la nostra comoditat, el nostre petit àmbit. Doncs, no. La condició de veure les coses d'una altra manera és que tinguem el coratge de caminar, cadascú segons el seu ritme i edat.

En la primera lectura, Samuel, que encara és un noi, corre cap a Elí tres vegades, sense veure. A la tercera vegada, qui té la capacitat de veure és Elí, que li dona la consigna: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta"». També necessitem coratge per quedar-nos quiets i donar permís al Senyor perquè ens parli. Ens queixem que a nosaltres Déu no ens parla, perquè volem que ho faci a la nostra manera, i Déu, creador, contínuament ens parla de moltes altres maneres que ens passen per alt. Ens obre un món infinit de possibilitats que ens passen desapercebudes, perquè només volem veure-hi a la nostra manera, que, no cal dir, per a nosaltres és la millor.

El salm 39 confirma que el Senyor ens inspira un càntic nou i que ens parla a cau d'orella; per això hem d'estar atents. Ell ens dona una alegria que transforma el nostre càntic en anunci, no el podem cantussejar fluixet per retrobar la pau, sinó que l'hem de proclamar per encomanar als altres l'alegria del càntic nou.

L'evangeli ens torna a presentar el gran Joan Baptista. Ell sap molt bé quins és el seu lloc, és un veritable profeta, o sigui, prediu el futur i revela coses desconegudes. No pot seguir el «Veniu i ho veureu» de Jesús, perquè ell s'ha de quedar on és i perquè hi veu tan clarament que sap que és instrument. En canvi, però, indica el camí als dos deixebles que estan amb ell per tal que vagin amb Jesús.

El diàleg és curiós. Jesús veu que el segueixen i els pregunta què volen. Els dos deixebles de Joan podien haver dit que volien tenir més coneixement, que volien saber; però, en canvi, li pregunten on viu, la qual cosa implica que volen ser els seus deixebles i viure amb ell. Jesús no els dona cap explicació ni els demana el perquè de la seva petició. Només els diu: «Veniu i ho veureu».

Els tres evangelis sinòptics esmenten que els dos deixebles eren Simó i Andreu. L'evangeli de Joan només esmenta Andreu i deixa entendre que l'altre és ell mateix. Tant li va copsar la resposta i la manera de fer de Jesús, que en va recordar el moment: «Eren vora les quatre de la tarda».

L'evangeli acaba amb la mirada de Jesús a Pere: ««Tu ets Simó, fill de Joan». Deixem-nos mirar i deixem-nos dir que coneix la nostra història. Sortim de la nostra monotonia, caminem i veurem allò que mai no podríem si ens quedem quiets.